

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/41/2026
Identifikačné číslo spisu:	1106010028
Dátum vydania rozhodnutia:	30.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:1106010028.1

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného W. M. pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 30. júna 2026 v Bratislave dovolanie obvineného W. M. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Juraja Lamačku, PhD., proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. novembra 2022, sp. zn. 4To/88/2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. M. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava I (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 23. júna 2020, sp. zn. 3T/5/2006 uznal obvineného W. M. za vinného pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku na skutkovom základe, že:

po tom, ako si dňa 12.10.2004 požičal od poškodeného I. Y. sumu 120.000,- Sk, dňa 13.10.2004 asi o 18:00 hod. v H. pod zámienkou, že pôjdu spolu pre peniaze na vrátenie pôžičky, obžalovaný W. M. vylákal poškodeného I. Y. do motorového vozidla zn. Š. B., do ktorého v obci I. prisadol svedok W. I., následne v čase od 20:30 hod. do 20:45 hod. počas jazdy za obcou I. smerom na Š. T. B. obžalovaný W. M. v dobe, keď sa poškodený I. Y., sediaci vedľa neho na sedadle spolujazdca, predklonil, aby mu zdvihol mobilný telefón, mu z bezprostrednej blízkosti z pištole kal. 6,35 mm, ktorú mal v ilegálnej držbe, jedenkrát strelil do ľavej spánkovej časti hlavy, potom s autom prešiel ku jazierku nachádzajúcemu sa v katastrálnom území obce R., do ktorého v presvedčení, že je I. Y. mŕtvy, hodili jeho telo, nakoľko sa telo nepotopilo, išli pre lopatu a rýľ, vrátili sa k jazierku, obžalovaný W. M. nebohého vyzliekol donaha a jeho telo vhodili do vykopanej jamy a zahrabali zeminou, pričom bezprostrednou príčinou smrti I. Y. bolo udusenie utopením po vhození do vody pri predchádzajúcom priestrele hlavy a mozgu, ktorý spôsobil také rozsiahle strelné poranenie mozgu, že aj bez vhozenia tela poškodeného do vodného prostredia, by spôsobilo jeho smrť, skutku sa dopustil preto, aby poškodenému I. Y. nemusel vrátiť dlhovanú sumu 120.000,- Sk a za trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa 184a ods. 1 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku

a za trestný čin krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., v ktorom zostal rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 29.05.2027 sp. zn. 3T/5/2006 nedotknutý, bol obžalovaný W. M. odsúdený podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 13 rokov.

Za to okresný súd obvinenému s poukazom na rozsudok Okresného súdu Bratislava I z 29. mája 2007, sp. zn. 3T/5/2006, ktorým bol právoplatne uznaný za vinného v bode 2/ zo spáchania trestného činu nedovolaného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 184a ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku a v bode 3/ zo spáchania trestného činu krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku, uložil podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku zaradil do II. (druhej) nápravnovychovnej skupiny.

Zároveň okresný súd obvinenému podľa § 55 ods. 1 písm. a), ods. 6 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení účinnom v čase spáchania skutku uložil trest prepadnutia veci a to pištole značky S., kal. 6,35 mm, výrobné číslo XXXXXX s tým, že vlastníkom prepadnutej veci sa stáva štát. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obvinenému uložil povinnosť nahradiť škodu poškodenej N. Y., nar. XX. G. XXXX, bytom B. XX, I. C. H., vo výške 10.759,92 eur s tým, že podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodenú N. Y. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 10. novembra 2022, sp. zn. 4To/88/2020 na podklade odvolania obvineného a prokurátora v Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej tiež „prokurátor“) rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. f), ods. 3 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol tak, že obvinenému W. M. uložil podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, úhrnný výnimočný trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov a 6 mesiacov (pätnásť rokov a šesť mesiacov), na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku zaradil do III. (tretej) nápravnovychovnej skupiny. Zároveň krajský súd obvineného podľa § 287 ods. 1 Tr. por. zaviazal povinnosťou nahradiť právnej zástupkyňi poškodeného N. Y., nar. XX. G. XXXX, bytom B. XX, I. C. H., peňažnú čiastku vo výške 2.413,94 eur, ako náhradu škody spôsobenú trestným činom a podľa § 288 ods. 2 Tr. por. právnu zástupkyňu poškodeného N. Y. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) uznesením z 24. júla 2024, sp. zn. 4 Tdo 70/2023, dovolanie obvineného podané proti rozsudku krajského súdu z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) a písm. k) Tr. por. podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 12. januára 2026 podal obvinený W. M. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Lamačku, PhD., opätovne kvalifikované písomné dovolanie spĺňajúce všetky náležitosti predpokladané ustanoveniami § 372 a nasl. Tr. por., v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) a písm. k) Tr. por., a sice:

- zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu;
- rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom;
- bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa;
- rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia;
- proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., uviedol, že v súčte v dovolaní uvedených porušení zákonov a chýb v rozsudkoch oboch súdov takéto rozhodnutia nemožno

považovať za spravodlivé a v súlade so zákonmi, Ústavou Slovenskej republiky či Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Namietal, že konajúce súdy dospeli k tak „závadným“ rozhodnutiam po extrémne dlhej dobe, keď len súdne konanie trvalo vyše 15 rokov. V intenciách uvedeného dovolacieho dôvodu obvinený namietal tiež absenciu riadneho odôvodnenia napadnutých rozhodnutí vo vzťahu k vyššej právnej kvalifikácii, ktorá bola u obvineného použitá v zmysle spáchania skutku - z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky.

V intenciách dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený namietal použitie nezákonného dôkazu, ako jedného z kľúčových dôkazov, a to použitie výpovede obvineného zo 17. októbra 2004. Mal za to, že odvolávanie sa na túto výpoveď pri rozhodovaní o jeho vine je nezákonné, nakoľko za túto výpoveď, ako aj za výpoveď z 15. októbra 2004, bol právoplatne odsúdený ako za krivú výpoveď podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. prvým rozsudkom okresného súdu. Preto konajúce súdy nemohli výpoveď obvineného zo 17. októbra 2004 použiť ako zákonný dôkaz.

Vo vzťahu k uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por. obvinený namietal pochybenie súdov pri ukladaní úhrnného trestu za body 1/, 2/, 3/ podanej obžaloby, keď mal za to, že z dôvodu neprimeraného časového odstupu medzi uznaním viny v bodoch 2/ a 3/ podanej obžaloby, a časom, kedy bol vynesенý rozsudok o treste v týchto dvoch bodoch podanej obžaloby, malo v bodoch 2/ a 3/ obžaloby dôjsť k úplnému upusteniu od potrestania, podobne, ako to vyplýva z ustanovení § 67 a § 68 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, ktoré upravujú premlčanie trestného stíhania, resp. premlčanie výkonu trestu a príslušné lehoty. Hoci trest uložený v tomto prípade nebol, obvinený mal za to, že lehoty pre uloženie trestu po uznaní viny by mali byť rovnaké - obdobné. Lehota na premlčanie trestného stíhania pri skutkoch uvedených v bode 2/ a 3/ obžaloby bola v zákone účinnom v dobe spáchania skutkov 10 rokov a teda súdy mali ex offo, v týchto dvoch bodoch obžaloby, po 10-tich rokoch od právoplatného uznania viny zastaviť trestné stíhanie s poukazom na článok 6 ods. 1 Dohovoru. Uloženie nepodmienečného trestu aj za skutky uvedené v bode 2/ a 3/ podanej obžaloby preto obvinený považoval za nezákonné, pričom mal za to, že trest mal byť v tom prípade uložený výlučne za skutok uvedený v bode 1/ podanej obžaloby.

Čo sa týka naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., obvinený namietal nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku z dôvodu, že konanie páchatel'a/páchatel'ov, ako je popísané v skutkovej vete rozsudkov oboch súdov, podľa jeho názoru nenapĺňa znaky dokonaného trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ale napĺňa pojmové znaky trestného činu vraždy v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. k § 219 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Tr. zák., pričom poukázal na judikát V 25/1980, ako aj znalecký posudok znalcov MUDr. N. D., CSc. a MUDr. I. R., č. 89/2004 a č. 51/2004, ktorý jednoznačne stanovil, že bezprostrednou príčinou smrti poškodeného bolo udusenie utopením po vhození do vody. Obvinený v intenciách uvedeného dovolacieho dôvodu namietal tiež porušenie zásady zákazu „reformatio in peius“ súdmi, keď tieto pri ukladaní trestu obvinenému aplikovali ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. por. účinného v čase spáchania skutku. Obvinený mal za to, že uvedené ustanovenie súdy aplikovať nemohli, nakoľko v prvom rozsudku okresný súd aplikoval výlučne ustanovenie § 35 ods. 1 Tr. zák. a prokurátor proti prvému rozsudku okresného súdu odvolanie nepodal. Keďže konajúce súdy nerespektovali prvý rozsudok krajského súdu, ktorý na túto skutočnosť upozornil v odôvodnení svojho rozhodnutia, uvedené napĺňa tiež dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Podľa názoru obvineného k nesprávnemu právnemu posúdeniu skutku aj došlo z dôvodu, že skutková veta odzrkadľuje zákonný znak skutkovej podstaty - v úmysle získať majetkový prospech podľa § 219 ods. 2 písm. j) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku a nie zákonný znak - z inej zavrhnutiahodnej pohnútky - tak, ako bolo konštatované v právnej vete rozsudku okresného súdu.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach Trestného zákona a Trestného poriadku a zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a postupom podľa § 386 ods. 2 Tr. por. aj rozsudok okresného súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a aby prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu

znovu prerokoval a rozhodol. Obvinený zároveň navrhol, aby najvyšší súd prerušil výkon trestu až do rozhodnutia o podanom dovolaní.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor podaním z 26. marca 2026 konštatujúc neexistenciu obvineným uplatnených dovolacích dôvodov. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., v rámci ktorého obvinený namietal použitie jeho vlastnej výpovede, za ktorú bol odsúdený ako za výpoveď krivú (nepravdivú) podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. prokurátor v prvom rade poukázal na skutočnosť, že obvinený nemôže byť odsúdený za krivú výpoveď, ktorú vykonal v procesnom postavení obvineného, krivej výpovede sa môže dopustiť len svedok, s čím korešponduje aj odkaz obvineného na ustanovenie § 174 Tr. zák. č. 140/1961 Zb., ktoré upravuje skutkovú podstatu trestného činu krivého obvinenia, podstatou ktorej je lživé obvinenie iného z trestného činu v úmysle privodenia jeho trestného stíhania. Prokurátor uviedol, že mu nie je známe žiadne ustanovenie zákona, ktoré by automaticky vylučovalo použitie takejto výpovede en bloc a uvedené nie je ani v rozpore s princípom voľného hodnotenia dôkazov, nakoľko v časti, v ktorej sa obvinený doznáva k spáchaniu trestnej činnosti môže byť výpoveď pravdivá a v časti, v ktorej obvinený iného lživo obviňuje v úmysle privodenia jeho trestného stíhania, môže byť nepravdivá. Prokurátor sa nestotožnil ani s námietkou obvineného, že jeho konanie nenapĺňa znaky trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ale napĺňa znaky trestného činu vraždy podľa § 219 Tr. zák. v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 224 ods. 1 Tr. zák., pretože bezprostrednou príčinou smrti poškodeného bolo utopenie hodením do vody, pričom obvinený poukázal na omyl v kauzálnom priebehu [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.] Prokurátor mal za to, že úmyslom obvineného bolo usmrtenie poškodeného, ktorému najprv strelil nelegálne držanou pištoľou do ľavej spánkovej časti hlavy, potom s autom prešiel ku jazierku, do ktorého v presvedčení, že je poškodený mŕtvy, hodili jeho telo, nakoľko sa telo nepotopilo, išli pre lopatu a rýľ, vrátili sa k jazierku, obvinený nebohého vyzliekol donaha a jeho telo vhodil do vykopanej jamy a zahrabali zeminou, pričom bezprostrednou príčinou smrti poškodeného bolo udusenie utopením po vhození do vody pri predchádzajúcom priestrele hlavy a mozgu, ktorý spôsobil také rozsiahle poranenie mozgu, že aj bez vhozenia tela poškodeného do vodného prostredia, by spôsobilo jeho smrť. Ohľadom námietky obvineného o porušení princípu zákazu zmeny k horšiemu (*reformatio in peius*) aplikovaním § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, ktorú obvinený subsumoval pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. c) Tr. por. prokurátor uviedol, že sa s ňou nestotožňuje, pretože uvedeným namietaným postupom krajského súdu nedošlo k zmene k horšiemu v neprospech obvineného, keďže prvým rozsudkom okresného súdu (voči ktorému nepodal odvolanie prokurátor) bol obvinenému uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 24 rokov, čo je v porovnaní s namietaným rozsudkom krajského súdu, v rámci ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov a 6 mesiacov, v konečnom dôsledku výrazne priaznivejšie v prospech obvineného. V tejto súvislosti prokurátor poukázal aj na uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2024, sp. zn. 4 Tdo 70/2023, ktorým bolo už jedno dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietnuté. K namietanému nesprávnemu právnomu posúdeniu kvalifikovanej skutkovej podstaty - právnej vety rozsudku okresného súdu podľa § 219 ods. 2 písm. j) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku (z obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky) z dôvodu nepoužitia kvalifikácie „v úmysle získať majetkový prospech“ podľa § 219 ods. 2 písm. j) Tr. zák. prokurátor poukázal primárne na skutočnosť, že majetkový prospech obvinený získal už prijatím predmetu pôžičky, finančnej čiastky 120 000 Sk, pričom obvinený usmrtil poškodeného, aby mu pôžičku nemusel vrátiť, teda nie v úmysle získať majetkový prospech (ten už obvinený získal pred skutkom), ale z inej obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky. Uviedol, že aj keby sa dovolací súd nestotožnil s jeho argumentáciou ohľadom kvalifikácie „z obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky“, tak i kvalifikácia „v úmysle získať majetkový prospech“ boli v Trestnom zákone účinnom v čase spáchania skutku zaradené do jedného ustanovenia § 219 ods. 2 písm. j) Tr. zák., preto by prípadné zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného, čím dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nemožno podľa ustanovenia § 361 ods. 5 Tr. por. použiť. Za bezpredmetnú prokurátor považoval aj námietkou obvineného ohľadom dĺžky konania a neprimeraného časového odstupu medzi uznaním viny v bodoch 2/ a 3/ obžaloby a časom, kedy bol vynesенý rozsudok o treste v týchto dvoch bodoch podanej obžaloby [ktorú obvinený uplatnil v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. k) Tr. por.], nakoľko sa vo veci viedlo konanie (úkony), čo malo za následok prerušenie premčania trestného stíhania podľa § 67 ods. 3 písm. a) Tr.

zák. účinného v čase spáchania skutku. K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., v rámci ktorého obvinený namietal nedostatočné odôvodnenie výroku „z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky“ poukázal na ustanovenie § 371 ods. 7 Tr. por., podľa ktorého je dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia neprípustné. Podľa názoru prokurátora neobstoja ani ostatné námietky obvineného uvedené v dovolaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky neprerušil obvinenému výkon trestu odňatia slobody a dovolanie obvineného podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietol, prípadne odmietol podľa § 382 písm. c) Tr. por., pretože je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Spisový materiál bol predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) na rozhodnutie o podanom dovolaní 17. júna 2026 a vec napadla na rozhodnutie do senátu 5T, ktorý podľa Rozvrhu práce Najvyššieho súdu SR na rok 2026 v tom čase účinnom rozhoduje v zložení JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štíft a Mgr. Michal Pollák.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie

tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonal príslušný súd, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súd, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotil dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným.

Po oboznámení sa so spisovým materiálom najvyšší súd nezistil také skutočnosti, ktoré by mali za následok porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom obvineného W. M. tak, ako to má na zreteli dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K namietanému porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného konania najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že neprimeraná dĺžka trestného konania sama osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Prieťahy v konaní síce môžu predstavovať porušenie práva obvineného na prerokovanie veci v primeranej lehote upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, avšak nejde o porušenie práva na obhajobu v zmysle tohto dovolacieho dôvodu. Ako konštatoval najvyšší súd v uznesení z 24. júla 2024, sp. zn. 4 Tdo 70/2023, ktorým rozhodol o predchádzajúcom dovolaní obvineného, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ale i rozhodovacia činnosť ústavných súdov, vyvodzuje z porušenia pravidla plynúceho z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (rozhodnutie veci v primeranej lehote) sankcie voči štátu, pričom spravídla býva sťažovateľovi ako forma spravodlivého zadosťučinenia poskytnutá peňažná náhrada za súčasného konštatovania porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, resp. čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. V prípade trestného procesu však u obvineného v dôsledku vzniku neopodstatnených prieťahov zo strany štátu prichádzajú do úvahy jednak peňažné prostriedky nápravy neprimeranej dĺžky trestného konania (priznanie finančného zadosťučinenia), avšak stále aktuálnejšie sú aj prostriedky nepeňažnej nápravy. To znamená, že vzniknuté prieťahy v konaní môžu potom značným spôsobom determinovať výrok o treste u páchatel'a trestného činu. V posudzovanom prípade neprimeraná dĺžka konania bola zohľadnená v otázke ukladania menej represívneho trestu z pohľadu jeho výmery, keď krajský súd obvinenému uložil výnimočný trest pri dolnej hranici trestnej sadzby. Uložený trest vo výmere 15 rokov a 6 mesiacov, nemožno označiť inak ako za plne kompenzujúci obvinenému neprimeranú dĺžku trestného stíhania.

Pokiaľ obvinený v intenciách uvedeného dovolaciemu dôvodu namietal tiež absenciu riadneho odôvodnenia rozhodnutí súdov vo vzťahu k vyššej právnej kvalifikácii, ktorá bola u obvineného použitá v zmysle spáchania skutku - z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky, najvyšší súd poukazuje na str. 29 rozsudku okresného súdu a na str. 24 - 25 rozsudku krajského súdu, ktorých odôvodnenie vo vzťahu k tomuto kvalifikačnému znaku považuje za dostatočné.

Najvyšší súd vyhodnotil ako nedôvodnú aj námietku obvineného týkajúcu sa porušenia zásady zákazu reformatio in peius v súvislosti s aplikáciou § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku pri ukladaní trestu, ktorú obvinený subsumoval pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Najvyšší súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že podstata zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius), v súvislosti s odvolacím konaním upraveným v § 322 ods. 3 a § 327 ods. 2 Tr. por., spočíva v slobodnom využívaní opravných prostriedkov - oprostenom od obavy z rizika, že jeho využitím v prospech osoby, voči ktorej je vedené trestné stíhanie, by mohlo dôjsť k zhoršeniu jej postavenia oproti stavu pred podaním takeého opravného prostriedku (porovnaj s uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky z 22. marca 2012, sp. zn. IV. ÚS 163/2012). Ak teda zákaz zmeny k horšiemu úzko súvisí s využívaním opravných prostriedkov, podávanie ktorých tvorí integrálnu súčasť práva na obhajobu v zmysle prvej vety § 34 ods. 1 Tr. por., tak porušenie zákona spojené s touto procesnou garanciou (za splnenia ďalších podmienok) môže naplniť atribúty dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (uznesenie najvyššieho súdu z 29. marca 2022, sp. zn. 1 TdoV 8/2020).

Porušenie zákazu zmeny k horšiemu obvinený odvodzuje z toho, že súdy pri ukladaní trestu aplikovali ustanovenie § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, hoci okresný súd v prvom rozsudku aplikoval výlučne § 35 ods. 1 Tr. por. a prokurátor proti tomuto rozsudku okresného súdu odvolanie nepodal.

Najvyšší súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že zásada zákazu reformatio in peius v prípade obvineného nebola porušená. Z tohto hľadiska je potrebné poukázať na skutočnosť, že napadnutým rozsudkom krajského súdu bol obvinenému v súlade s právnym názorom vysloveným v zrušujúcom uznesení krajského súdu o potrebe aplikácie § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, uložený trest odňatia slobody v trvaní 15 rokov a 6 mesiacov, teda miernejší trest ako trest uložený mu v poradí prvým rozsudkom okresného súdu vo výmere 24 rokov, pri ukladaní ktorého okresný súd asperačnú zásadu podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku neaplikoval, čo mu bolo v zrušujúcom uznesení krajského súdu vytknuté. Závazný právny názor krajského súdu, vyslovený v zrušujúcom uznesení, týkajúci sa nemožnosti zmeny rozhodnutia v neprospech obvineného, sa vzťahoval na konečný výrok o treste, nie na samotnú aplikáciu asperačnej zásady. Po jej aplikácii nedošlo k uloženiu prísnejšieho trestu ani k inému zhoršeniu postavenia obvineného. Nad rámec uvedeného najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že k reálnemu zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby o jednu tretinu podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku pri ukladaní trestu nedošlo, teda použitie asperačnej zásady nemalo žiadny vplyv na trestnú sadzbu uvedenú v § 219 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku.

Dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., z pohľadu obvineným vytýkaných chýb, teda naplnený nebol.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr.

por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na skutočnosť, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

Najvyšší súd dopĺňa, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a síce „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“ a jeho zrkadlové znenie - „rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom“, nemožno vykladať v rozpore s jeho logickým i materiálnym významom a účelom (je založené na dôkazoch) tak, že pôjde o prípady, keď súd dôkaz nevykonával. Súd nie je povinný vykonať dôkazy, ktoré strany nenavrhli a tiež nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale súd ich nepovažuje za rozhodné a dôležité pre spravodlivé rozhodnutie [§ 272 ods. 3 Tr. por., § 2 ods. 10 Tr. por., § 2 ods. 11 Tr. por.], a napokon súd nemusí vykonať ani tie dôkazy, ktoré strany síce navrhli, ale „neskoro“ [§ 240 ods. 3 veta druhá Tr. por.], alebo neprejavili reálnu snahu o ich vykonanie [§ 240 ods. 4 veta tretia Tr. por.].

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže byť naplnený len vtedy, ak súd vykonával dôkazy nezákonným spôsobom, tzn. že pri ich vykonávaní (ale aj získaní v prípravnom konaní) bol porušený zákon. Preto platí, že nevykonanie dôkazu súdom nie je možné považovať za okolnosť odôvodňujúcu existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., nakoľko iba opačný postup súdu - vykonanie dôkazu nezákonným spôsobom - môže naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. Nevykonanie (svojoľné), pre spravodlivé rozhodnutie dôležitého, významného či rozhodného dôkazu súdom, môže však byť dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 3 Tr. por.

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Tr. por.), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

K námietke obvineného podradenej pod dovolací dôvod § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., týkajúcej sa použitia nezákonného dôkazu - jeho výpovede v procesnom postavení obvineného zo 17. októbra 2004, za ktorú mal byť (spolu s jeho výpoveďou z 15. októbra 2004) právoplatne odsúdený za krivú výpoveď podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, najvyšší súd považuje za potrebné zdôrazniť, že obvinený bol v poradí prvým rozsudkom okresného súdu z 29. mája 2007 uznaný vinným zo spáchania trestného činu krivého obvinenia podľa § 174 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, a nie zo spáchania trestného činu krivej výpovede, ktorej sa môže dopustiť len svedok, čo nebol tento prípad. Samotná skutočnosť, že obvinený vo svojej výpovedi v procesnom postavení obvineného vedome nepravdivo obvinil inú osobu zo spáchania trestnej činnosti a bol za takéto konanie odsúdený, sama osebe nespôsobuje nezákonnosť tejto výpovede ako celku, teda v časti, v ktorej sa k spáchaniu skutku priznal, ani jej procesnú nepoužiteľnosť ako dôkazu. Uvedená námietka obvineného nesmeruje proti zákonnosti získania alebo vykonania dôkazu, ale proti spôsobu jeho hodnotenia súdmi nižších stupňov, preto stojí mimo rámca dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

Najvyšší súd preto uzatvára, že touto dovolacou námietkou nebol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu dovolací súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom. Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, pričom pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potrebné rozumieť napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) ako i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

Pokiaľ ide o právne posúdenie veci dovolací súd má za to, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní vzhľadom na naplnenie všetkých znakov objektívnej a subjektívnej stránky bol správne podradený (subsumovaný) pod skutkovú podstatu trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku. V tejto súvislosti najvyšší súd len odkazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu a rovnako tak rozsudku krajského súdu, ktoré vo vzťahu k právnej kvalifikácii trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j) Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku považoval za vecne správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnené a to aj vo vzťahu ku kvalifikačnému znaku „z inej obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky“. Obzvlášť zavrhnutiahodnou pohnútkou je pohnútku, ktorá je v príkrom rozpore s morálkou a svedčí o morálnej zvrhlosti, bezcitnosti, bezohľadnom sebecke a absolútnej neúcte k ľudskému životu, pričom zo skutkovej vety je zrejmé, že motívom konania obvineného bolo zbavenie sa osoby, ktorej dlhoval požičanú sumu 120 000 Sk, aby túto nemusel vrátiť, a to aj za cenu zmarenia ľudského života, čo aj podľa názoru najvyššieho súdu svedčí o bezcitnosti a absolútnej neúcte k ľudskému životu. Motívom konania obvineného teda nebolo získanie majetkového prospechu, keďže, ako to správne uviedol prokurátor vo vyjadrení k dovolaniu obvineného, obvinený majetkový prospech získal už prijatím predmetu pôžičky, finančnej čiastky 120 000 Sk.

Pokiaľ obvinený v dovolaní namietal, že jeho konanie nenapĺňa znaky dokonaného trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ale napĺňa pojmové znaky trestného činu vraždy v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. k § 219 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa §

224 ods. 1 Tr. zák., z dôvodu, že bezprostrednou príčinou smrti poškodeného bolo utopenie hodením do vody, pričom obvinený argumentoval omylom v kauzálnom priebehu, najvyšší súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že úmyslom obvineného bolo usmrtiť poškodeného, teda následok, ktorý vyplynul z konania obvineného bol rovnaký, ako si obvinený predstavoval, pričom aj bez vodenia tela poškodeného do vodného prostredia, by také rozsiahle poranenie mozgu po predchádzajúcom priestrele hlavy a mozgu spôsobilo jeho smrť. Preto najvyšší súd vyhodnotil námietku obvineného ako nedôvodnú.

Vzhľadom na vyššie uvedené je potrebné uzavrieť, že dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. nezodpovedá ani jeden argument obvineného špecifikovaný v podanom dovolaní, a preto najvyšší súd nemôže konštatovať, ani naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por. dovolanie možno podať, ak proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné.

Pokiaľ obvinený s poukazom na § 67 a § 68 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku namieta pochybenie súdov pri ukladaní úhrnného trestu, keď podľa jeho názoru vo vzťahu ku skutkom v bodoch 2/, 3/ malo dôjsť k zastaveniu trestného stíhania, resp. k upusteniu od potrestania z dôvodu časového odstupu medzi právoplatným uznaním viny a právoplatným rozhodnutím o treste, ktorú námietku obvinený podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por. a nesprávne aj pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por., najvyšší súd uvádza, že takýto právny následok spočívajúci v zastavení trestného stíhania, resp. upustení od potrestania nemožno vyvodiť z ustanovení Trestného zákona upravujúcich premĺčanie trestného stíhania a premĺčanie výkonu trestu, ani z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na ktoré v dovolaní rovnako poukazuje. V zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru je možné vyvodiť, že porušenie práva na prejednanie vecí v primeranej lehote je sankcionované vyodením zodpovednosti štátu voči obvinenému vo forme peňažnej náhrady alebo zmiernením trestu, nie však zastavením trestného stíhania.

V zmysle uvedeného preto v posudzovanej trestnej veci nemôže byť daný obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Tr. por. s poukazom čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, avšak súčasne ani žiaden iný dovolací dôvod uvedený v § 371 Tr. por.

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. h), písm. i) a písm. k) Tr. por. nie sú dané, a preto dovolanie obvineného W. M. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania vecí, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

V nadväznosti na uvedené sa najvyšší súd nezaoberal návrhom obvineného na prerušenie výkonu dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 380 ods. 4 Tr. por.

Rozhodnuté bolo pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.